

MARC DE BEL

DE GOUDEN WATERDUIVEL

Van Halewyck

De gouden waterduivel

Marc de Bel

Met illustraties van Jan Bosschaert

Covertekening: Jan Bosschaert

Vanaf 10 jaar

Eerste druk: augustus 2018

© 2018, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

marcdebel.be

facebook.com/marcdebelhamels

D/2018/7104/67

ISBN 978 94 6131 863 3

NUR 283

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://facebook.com/marcdebelhamels)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

*Qui ne regarde qu'avec ses yeux,
ne voit rien dans l'obscurité.*

*Wie alleen met zijn ogen kijkt,
ziet niets in het donker.*

JEAN-JACQUES DUBERRIE (1776-1815)

*Wat we hebben verloren,
roept in onze dromen om hulp.*

ELIAS CANETTI (1905-1994)

1

Zo stil is het in paps' bureau nog nooit geweest. Mijn oren tuiten ervan, terwijl Jean-Jacques Duberrie, de illustere overgrootvader van mijn betoveropa Valerius Duberrie, mij, Alexander Duberrie, boven het hoofd van zijn achterkleinzoon van het zoveelste knoopsgat, Emile Duberrie, mijn vader dus, zijn eeuwig strenge, berispende blik toewerpt. 'En dat voor een Duberrie...' zucht paps hoofdschuddend. Hij legt mijn rapport op zijn bureau en wisselt een blik met mams. Die slaakt op haar beurt een wanhopig diepe zucht. Ze staat op van de dure art-decostoel, draait me snuivend haar rug toe en trippelt paps' werkkamer uit om buiten op het terras een sigaret te gaan roken. Dat doet ze altijd wanneer haar iets niet zint. Ze lijkt me nog magerder geworden sinds ze dat idiote biospeltkoekjesdieet volgt. Haar hoge hakken kletteren snibbig over de marmeren vloer van de gang en weergalmen luid in de veranda. De reiger bij de vijver achteraan in de tuin vliegt geschrokken op bij het zien en horen van het opengaande, naar een druppeltje smeerolie smekende schuifraam.

Ik kijk de vogel na, terwijl die sierlijk en vogelvrij de lucht in klapwiekt.

‘Die herexamens voor wiskunde en geschiedenis kan ik nog door de vingers zien, Alexander’, begint paps opvallend minder streng nu mams er niet meer bij is. ‘Ik was daar ook niet goed in. Maar dat herexamen voor Frans is toch wel een regelrechte schande. Jouw voorvaderen draaien zich nu vast allemaal om in hun graf.’

Ik gluur naar mijn eeuwig stuurs kijkende, dik besnorde voorouder, die destijds als dragonder in de Grande Armée van Napoleon eervol en roemrijk sneuvelde in de Slag bij Waterloo en die oom Trotter, vanwege zijn norske blik en gelijkaardige uiterlijk, altijd opa Bulldog noemt. Heel even lijkt het of de rigoureuze sabelsleper inderdaad uit de krullige lijst om zijn schilderij gaat stappen om mij met het plat van zijn glimmende degen eigenhandig een Frans pak voor de broek te geven.

Gelukkig kijkt opa Antoine mij van op de foto naast het schilderij bemoedigend en schalks glimlachend aan.

Niemand is alles, niemand is niets, iedereen is altijd iets, Alexander...*

‘Jij zou voor Frans de beste van de klas moeten zijn, Alexander’, vervolgt paps.

Hij schudt weer zijn hoofd. Maar de berispende blik in zijn ogen is grotendeels weggesmolten.

‘Die wekelijkse bijlessen van meneer Gillette en juf Justine hebben dus blijkbaar weinig of niets geholpen. Ik stel dan ook voor om...’

---

* Zie *Het ei van oom Trotter*, Marc de Bel, uitgeverij Van Halewyck.

De telefoon geeft me uitstel van executie. Paps kijkt me nog eens streng aan en neemt de hoorn op.

‘Met Emile Duberrie... Ah, bonjour, monsieur le maire...

Oui... Oui... Bien sûr... Non, je ne l'ai pas oublié...’

Hij lijkt op slag mijn slechte rapport vergeten te zijn en neemt een van de mappen op zijn bureau.

‘Oui, je comprends... Pas de problème... Oui... Combien?...’

Trois million...’

Hij wimpelt mij met zijn hand zijn werkkamer uit, slaat de map open en duikt in de papieren. Ik glip snel naar buiten, slalom in de hal tussen mams' klaarstaande koffers, spurt de trap op naar mijn kamer en plof languit op mijn bed.

2

Ik wist natuurlijk dat vooral dat rotherexamen van Frans niet in goede aarde zou vallen en zuur zou oprispen bij paps en mams. Een Duberrie die faalt in de edele taal van zijn adellijke grootouders kleddert een vreselijke smet op het adellijke familieblazoen en is voor hen even ondenkbaar als de paus die in zijn blootje de massa op het Sint-Pietersplein toespreekt. Al lig ik daar zelf totaal niet van wakker. Wat mij betreft mogen al mijn weledelgeboren voorvaders, op mijn lieve, wijze, veel te vroeg gestorven opa Antoine na, zich inderdaad gerust omdraaien in hun graven. Dat zal dan de derde keer in de geschiedenis zijn.

De eerste keer dat ze dat deden was, volgens oom Trotter, tijdens de Franse Revolutie. Net als vele andere kastelen en statige landhuizen moest toen ook Château Duberrie, dat César Duberrie, de grootvader van opa Bulldog, in 1724 ergens in Frankrijk had laten bouwen, het zwaar ontgelden. Erger zelfs: Jean-Baptiste Duberrie, de vader van opa Bulldog, werd toen bij de bestorming van het kasteeltje gedood.

De tweede keer dat mijn voorvaderen zich knorrig grommend in hun graven ondersteboven-binnenstebuiten keerden en het kasteel nog eens duchtig in de klappen deelde, was tijdens de Tweede Wereldoorlog. Toen gebruikten de Duitsers het als een van hun hoofdkwartieren. Het majestueuze gebouw verloor toen veel van zijn grandeur. Na de oorlog bleef het bovendien een hele tijd onbewoond en ging het er al snel als een echt spookkasteel uitzien, waardoor al even snel de meest fantastische verhalen erover de ronde deden. Zoals dat van de Gargouille, de op jonge meisjes verlekkerde Nix of Waterduivel van de kasteelvijver. Die ruim drie meter grote, gifgroene slijmgriezel zou naar verluidt kort na de oorlog zelfs even zijn intrek in het leegstaande kasteeltje hebben genomen. Het monster werd echter al gauw weer door een plaatselijke stoere held uit het gebouw gejaagd. Uit wraak zou de gruwel er nu nog altijd elke maand bij vollemaan opduiken uit de grote vijver van het kasteeltje en niet alleen het omliggende moeras, maar ook het ruim twintig hectaren grote kasteelbos onveilig maken.

Deze en andere al even bizarre roddelverhaaltjes weerhielden opa Antoine en oma Gerarda er echter niet van om vroeger elke zomer met hun twee zonen enkele weken op het kasteeltje door te brengen. Paps en oom Trotter hebben er destijds als jonge tieners de meest fantastische vakanties beleefd. Al vertelt paps, in tegenstelling tot oom, daar niet veel over. Hij is er, sinds hij mams leerde kennen, zelfs nooit meer naartoe geweest. Alleen al van het idee daar

in dat verloederde, van de ratten vergeven spookkasteel te moeten slapen bezorgt mams koude rillingen. Geen blond gevefd haar op haar hoofd dat er dus aan denkt daar naartoe te gaan. Zelfs niet nu Manuel, een verre neef, zijn vrouw Valérie en hun drie zoontjes er sinds kort hun intrek hebben genomen en de boel er weer wat hebben opgeknapt.

Het zachte zomerbriesje dat door het open raam mijn kamer binnenwaait, blaast het gordijn bol en rukt het kaartje dat Yam-Yam mij lang geleden stuurde en dat ik met een punaise boven mijn bed heb geprikt, van de muur. De schitterend uitgedoste en met paradijsvogelveren opgetutte Papoea dwarrelt als een kleurig herfstblad door de lucht en landt naast mij op het bed.

Ik lees voor de honderdduizendste keer wat Yam-Yam destijds op de achterkant krabbelde.

Zomerse groetsels uit Papoea!

Hopelijk alles kits daar in dat kouwe kikkerlandje van jullie?

Yamie

Heel even lig ik weer met haar op de oever van de Sepikrivier in de jungle van Papoea-Nieuw-Guinea*, waar geen scholen en rapporten bestaan en...

Het getik van mams' hoge hakken trekt mij op slag weer op mijn bed in huize Duberrie te Kruisem, België.

Ik ga wat rechter zitten, terwijl mams in het deurgat van mijn kamer verschijnt. Ze draagt die nieuwe, peperdure jurk en kijkt me koeltjes aan. Te zien aan de uitdrukking op haar

---

* Zie *De kracht van Ajatsoe*, Marc de Bel, uitgeverij Van Halewyck.

gezicht zit ze, naast de biospeltkoekjes waarvan ze om het uur eentje eet, duidelijk ook nog altijd met mijn buizen in haar maag.

‘We hebben nu helaas niet de tijd om het verder over dat vreselijke rapport van je te hebben, Alexander. Maar zodra ik terug ben uit Curaçao bekijken we wat we hieraan kunnen doen.’

‘Ja, mams.’

‘Jouw vader zal er intussen op toezien dat jij elke dag voldoende voor jouw herexamens studeert. Ik heb daarnet alvast meneer Gillette opgebeld en hem gevraagd om jou vanaf morgen niet wekelijks, maar dagelijks drie uur Franse bijles te komen geven.’

O, nee...

‘Ik hoop uiteraard dat jij voor honderd procent jouw best gaat doen en eindelijk gaat beseffen dat het hoog tijd wordt dat je aan jouw toekomst denkt en stilaan weet wat je later wil worden. Je bent tenslotte geen kind meer, Alexander.’ Dat klopt, ik ben veertien en weet maar al te goed wat ik later wil worden. Natuurfotograaf. Maar dat zien mams en paps niet zitten, dat hebben ze me duidelijk laten verstaan. Dus zwijg ik wijselijk en leg de foto van de kleurrijk opgetutte en vrolijk in de lens kijkende Papoea tussen mijn laptop en de visbokaal op de tafel.

‘Ja, mams.’

Het blijft even stil. Madoc, de hond van de burens die ik altijd een snoepje geef als ik van school kom – de boxer, niet de burens – blaft opgewonden zoals hij altijd doet wanneer een

kat zijn territorium betreedt. Ik zeur ook al jaren tevergeefs om een hond of een kat. Maar mams is allergisch aan beesten met haar. Dus blijft het bij die stomme goudvis, die ze mij als magere troost voor mijn veertiende verjaardag cadeau deed.

‘En haal geen stomme toeren uit terwijl paps morgen naar die meeting in Brussel is, Alexander.’

‘Nee, mams.’

‘En vergeet Sofietje niet op te halen in de crèche, mocht paps niet op tijd terug zijn.’

‘Nee, mams.’

‘Ze gaat vanaf vandaag trouwens naar Kinderdagverblijf Vergeet-me-nietje. Je weet toch waar dat is?’

‘Ja, mams. Naast bakkerij Herman.’

Het blijft weer even stil. Ook Madoc is gestopt met blaffen. Kees, zoals ik mijn oranje schubbig verjaardagsgeschenk heb genoemd, staart met zijn bolle ogen inriest door het open raam, dromend van golvende zeeën en tropische oceanen vol...

‘Nou, tot over veertien dagen dan’, besluit mams.

Ze werpt een blik op haar horloge.

‘Goeie reis, mams. En geniet van de zon, want die schijnt daar in Curaçao naar verluidt elke dag heerlijk.’

Ze knikt kort. Vroeger gaf ze me altijd een knuffel en een afscheidszoen.

Ze twijfelt.

Je bent tenslotte geen kind meer, Alexander...

‘De koelkast is helemaal gevuld. Je hoeft morgen enkel de gebraden kip nog eventjes in de oven te steken en...’

‘Schat!’ roept paps in de hal. ‘Je moet nu vertrekken! Of je mist het vliegtuig.’

Ze werpt me nog een laatste blik toe en klettert de trap af.

De voordeur valt met een bons in het slot. Het is opeens zalig stil in huis.

Ik sta op van mijn bed en kijk de auto na terwijl die de brede oprijlaan afbolt en tussen de rododendronstruiken links en rechts van de oprit verdwijnt.